

Hoofdstuk 12:

Schepen verbrand

Vincent liet zich krachteloos zakken op de vloer van de hal in zijn appartement. Hij zag vlekken dansen voor zijn ogen en had moeite zijn ademhaling onder controle te houden. Hij kneep zijn ogen dicht en nam zich voor die niet meer te openen, want dan zou zijn blik zonder twijfel vallen op iets vreselijks. Nu rook hij alleen een lichte geur van cordiet en een nog moeilijker te onderscheiden geur van ijzer en kon hij nog bijna denken dat alles goed en normaal was.

Hij herinnerde zich opeens hoe anders zijn gevoel nog maar een handvol weken geleden was. Toen was hij net aan de schuilplaats van de ‘Satan’s Siblings’ ontsnapt. Hij had zich euforisch gevoegd toen hij eindelijk de dichtstbijzijnde stad had bereikt en een politiebureau was binnen gestapt, samen met zijn nieuwe helpers Sjak en Sjon. Euforisch, verbijsterd over wat er gebeurd was, maar vooral intens opgelucht. Een gevoel dat alles van hem af viel. Want nu zou de beproeving toch wel voorbij zijn, toch? Hij had de dreiging van Step Bikkers overleefd en was nu weer veilig. Nu zou alles weer goed komen en naar het oude terugkeren, dat moest wel!

Hier nu, zittend op de vloer van zijn eigen hal en leunend tegen een muur, besepte hij echter hoe fout hij het had gehad toen, want niets keerde nog terug tot het oude.

Helemaal niets!

De eerste keer dat hij zich dat al had moeten realiseren, was toen hij zijn familie opzocht in Gouda, enkele dagen nadat hij zijn vrijheid had hervonden. Het schokte hem dat zijn moeder zo overstuur was. Ze had al die nachten niet geslapen, vanaf het moment dat hen was verteld dat hun zoon ontvoerd was. Snikkend vielen ze hem om de schouders; “Oh, Vincent, ik was ten einde raad. Na je vader... Ach... Als ik jou ook nog had moeten missen, dan weet ik niet wat...”

Vincent probeerde haar zo goed mogelijk te troosten. Toen zijn vader alweer bijna vijftien jaar geleden bij een verkeersongeval om het leven was gekomen, was zijn moeder in een gat gevallen waar ze bijna niet meer uit was gekomen. Het was met name door de steun van Erica, zijn zus, dat ze er niet aan onderdoor was gegaan. Zij had haar moeder uiteindelijk zelfs in huis genomen; het huis waar ze sinds een jaar of tien woonde met haar man en haar inmiddels drie kinderen. Drie schattige blonde jongetjes, die Vincent als het even kon, overlaadde met cadeautjes, zoals het een goede suikeroom betaamt.

“Ik begrijp het niet, broertje”, zei Erica, toen ze een tijdje later met zijn tweeën op de bank zaten, nadat ze hun moeder naar haar slaapkamer hadden gebracht, “Natuurlijk; je bent rijk, dus dat je ontvoerd wordt, klinkt dan logisch. Maar ik heb begrepen van de politie dat er nooit losgeld is geëist! En je vriend Govert loofde nota bene op hetzelfde moment één miljoen uit voor de gouden tip. Maar waarom betaalde hij dat fortuin dan niet als losgeld?”

Vincent haalde zijn schouders op. Wat kon hij zeggen? In de verhoren door de politie, nadat hij zichzelf op het politiekantoor van St. Anthonis, een dorpje in oostelijk Brabant, had hij volgehouden dat hij zelf ook had gemeend dat hij om zijn geld was ontvoerd. Hij had verteld dat twee leden van de motorbende uiteindelijk wroeging hadden getoond en hem hadden bevrijd. En hij had zelfs toegegeven dat hij zelf de leider, Step Bickers had vermoord, al was het maar omdat Vincent ervan overtuigd was dat ze zijn vingerafdrukken toch wel zouden vinden op dat mes.

“Misschien dat ze nog niet de tijd hadden gehad de losgeldclaim te doen?”, opperde Vincent zonder al te veel overtuiging.

Erica haalde ongelovig haar schouders op; “Na ruim twee etmalen? Dat lijkt me sterk! Maar waar ik ook niet aan voorbij kan: dat twee van die *bikers* zich opeens keren tegen hun bende. Hoe kan dat nou? Die lui zijn hondstrouw aan elkaar! Ik heb van de politie gehoord dat er maar liefst vier doden waren en dat het er niet fraai uit zag. Veel bloed en zo meer. En dan dat nota bene jij... jij, met een mes, één van die lui...” Erica keek hem smekend aan met ogen waarin opeens tranen stonden.

Vincent voelde zich opeens ook emotioneel worden. Zijn zusje en hij hadden in hun jeugd altijd alles met elkaar gedeeld. Samen hadden ze de middelbare school doorlopen en ze hadden daarna in dezelfde stad gestudeerd. En in al die jaren hadden ze elkaar bijna elke dag gesproken of gezien. Lief en leed hadden ze met elkaar gedeeld, altijd. Pas de laatste jaren was hun contact langzaam maar zeker verwaterd. Maar hun band was nog steeds heel sterk. Vincent voelde opeens de sterke aandrang om Erica alles te vertellen. Alles! Maar de angst voor wat dat zou losmaken, hield hem tegen.

“Het was nóódweer, zus”, fluisterde hij krachteloos, “Hij wilde me vermoorden!”

Erica schudde opnieuw haar hoofd, “Het lijkt wel alsof ik je niet meer kèn. Ik krijg het gewoon niet scherp dat jij zoiets kan doen...”

Vincent wist niet wat hij moest zeggen.

“En daar komt bij...”, zei Erica, die de tranen uit haar ogen veegde, “Dat ik Govert gesproken heb eergisteren. Hij vertelde over andere vreemde dingen die je de laatste jaren zijn overkomen. Iets waarvoor je steeds naar Brussel ging? Een gekke toestand in een hotel in Duitsland? Iets wat Govert voor je heeft gedaan ergens in de Belgische Ardennen?”

Vincent veerde gealarmeerd uit de bank en vroeg scherp: “Wat heeft hij daarover verteld?”

Zijn zus schudde haar hoofd, “Heel weinig. Maar genoeg om te weten dat er iets heel raars aan de hand is. Zéker nu jij zo heftig reageert als ik dit ter sprake breng!”

Vincent veegde verward met zijn hand over zijn gezicht, “Goof had beloofd het geheim te houden...”

Erica sloeg met haar vlakke hand hard op rug van de bank; “Dus er is iets! Ik wist het! Wat is het dan? Is het iets met dat Barbiepopje van je, Maria? Dat moet wel!”

Vincent schudde zijn hoofd. Hij had in het afgelopen jaar Maria twee keer meegenomen naar een familiegelegenheid: een verjaardag en de jaarlijkse barbecue. Maar hoe charmant en voorkomend Maria zich ook had gedragen, Erica had haar absoluut niet gemogen en dat niet bepaald onder stoelen of banken gestoken. Vincent wist haar woorden nog precies: “Ze lijkt wel van plastic. Alles aan haar lijkt zo onoprecht en nep. Precies als Barbie!”

“Het heeft niet met Maria te maken”, probeerde Vincent zo rustig mogelijk te zeggen, “En er is echt niets aan de hand, geloof me nou!”

Erica keek hem strak aan en stond ten slotte op, “Je liegt, Vincent. En je hebt nog nooit tegen me gelogen.” Ze draaide zich van hem weg en staaarde door het woonkamerraam naar

buiten.

Vincent werkte zich overeind uit de bank; “Luister nou, zus, ik snap dat je nog van stuk bent door die ontvoering, maar echt... het gaat verder goed met me. Er is niets! Geloof me nou!”

Erica draaide zich heftig om, haar vuisten gebald, “Als je zo tegen me blijft liegen, heb ik liever dat je gaat, Vincent!”

Vincent spreidde zijn handen, “Kom nou, laten we nou geen ruzie maken... Laten we net zoals vroeger lekker kletsen... En ik wil zo graag blijven tot je jongetjes terug komen uit school.” Vanuit zijn ooghoeken zag hij de tas met speelgoed staan die hij voor hun had meegenomen.

“Het gaat me ook niet om mij, Vincent”, beet Erica hem toe, “Maar weet je wel wat je je moeder aan doet?”

Vincent wist niet wat hij moest zeggen.

“Ik sta niet toe dat je haar kwetst, Vincent, begrijp je dat? Je bent overduidelijk in iets verzeild geraakt. Wat het is weet ik niet, maar er is iets... En daarmee raak je ook je naasten...”

Vincent hoorde de pijn in de stem van zijn zus en alweer speelde hij met de gedachte schoon schip te maken; gewoon alles te vertellen. Maar hij kòn het niet. “Ik weet niet wat ik moet zeggen”, bracht hij ten slotte uit.

Erica hief een hand terwijl ze hem strak bleef aankijken; “Dan is daar het gat van de deur!”

Vincent probeerde te glimlachen; “Is dat niet al te melodramatisch?”

De blik in Erica’s gezicht straalde opeens woede uit; “Wegwezen!”

Hij wist even niet wat hij moest doen, maar toen Erica hem alleen maar strak bleef aankijken, draaide hij zich uiteindelijk om.

Als in een waas verliet hij het huis waar Erica met haar gezin en hun moeder woonde. Op het tuinpad voelde hij de ogen van zijn zus in zijn rug branden, maar hij keek niet om toen hij gewoon door liep naar waar hij zijn auto geparkeerd had. Hij moest weer denken aan die cadeautjes voor zijn drie neefjes: drie op afstand bestuurbare auto’s. Ze hadden een paar honderd euro gekost. Maar als hij zijn zus nog maar een beetje kende, dan wist hij wat ze ermee zou doen: ze gingen rechtstreeks de kliko in!

Suikeroom Vincent deed even niet meer mee...

De tweede keer dat Vincent een duidelijk signaal kreeg dat niets meer terug zou keren naar het oude, was toen hij voor het eerst Goof één-op-één te spreken kreeg. Dat was toen de vijf oprichters van GetIt hem thuis bezochten in Amsterdam, een paar dagen nadat Vincent bij zijn moeder en zus was geweest. Het moest een feestelijke aangelegenheid zijn, om zijn veilige terugkeer te vieren. Er was taart en er was drank. Er werd gelachen en veel gepraat. Maar ook was het duidelijk dat er een olifant midden in de kamer stond, die ze allemaal weigerden te zien. Vincent merkte dat het meeste aan IJs, die de hele avond nukig en afstandelijk bleef.

Na een paar gezellige uurtjes, ging uiteindelijk iedereen één voor één weg, tot natuurlijk alleen Goof over bleef. Ze zaten op het dakterras en dronken van hun kopjes espresso die Maria voor hun had gemaakt. Zwijgend staarden ze naar de fraaie skyline van Amsterdam.

“Ik heb lang over je nagedacht de afgelopen dagen, Vincent”, verbrak Goof eindelijk de stilte, “En ik ben tot een conclusie gekomen!”

Hij zei het op een toon die Vincent alarmeerde, “Toch wel een positieve, hoop ik?”, vroeg

hij snel met een schaapachtig lachje.

Goof keek hem van opzij aan met een intense blik en Vincent begreep meteen dat er iets ernstigs speelde. Net op dat moment stapte Maria het balkon op, maar Vincent hief een hand en zei: “Laat ons even alleen.” Maria knikte meteen, deed enkele stappen achterwaarts terug de woonkamer in en sloop de schuifpui achter zich.

Goof keek haar hoofdschuddend na, “Kijk dit nou...? Is dit tamme poesje, echt dezelfde persoon als het felle katje dat we een jaar geleden voor het eerst leerden kennen?”

Vincent haalde zijn schouders op, hij was het allang gewend dat Maria precies deed wat hij wilde, “Ze houdt van me.”

Goof keek Vincent alweer aan, “Echt? Weet je, Vincent, dit is precies zo iets waar het mij om gaat.” En hij brandde los in een relaas dat hij eindeloos gerepeteerd leek te hebben. Dat hij Vincent’s wandel en handel van de laatste tijd gewoon niet meer snapte. Beginnend met die bezoeken aan Brussel, het ‘neukertje’. Dan die mevrouw Waller, dat oude vel. Dat rare verhaaltje dat Vincent door haar gechanteerd zou zijn geweest. Die bewakingsbeelden van dat hotel in Duitsland met dat bizarre gevecht. Hun bizarre missie diep in de Ardennen en hoe hier ze getuige waren geweest van een moord die Vincent georkestreerd had.

Goof zei dat hij er misschien vrede mee had gehad dat hij niet helemaal had begrepen wat hier nou gebeurd was, als het daar bij was gebleven. Maar tóen was daar weer het voorval geweest na dat concert bij de Iemen Eerskes. Die nachtelijke gewelddadige ontvoering. Natuurlijk, Goof was die klap die hij had gekregen allang weer te boven gekomen, alhoewel hij wel drie tandprotheses had moeten laten zetten. En ook Saco was gelukkig al weer hersteld van die kogel in zijn been. Maar daar ging het niet om: waar het wèl om ging, was dat er alwéér iets vreemds was gebeurd. Zeker nadat Vincent na bijna drie dagen weer boven water was gekomen. Omdat hij zelf had weten te vluchten èn bovendien eigenhandig die bendeleider bleek te hebben vermoord!

“Dat was de druppel, Vincent”, zei Goof op dringende toon. Hij was op het puntje van zijn tuinstoel gaan zitten, “Die zogenaamde ontvoering om losgeld is nòg ongeloofwaardiger dan die zogenaamde chantage door vrouwtje Waller al was! Dat weet jij zelf ook!”

Vincent wist niet wat hij moest zeggen.

“Waar ben je mee bezig, Vin? Weet je wel wat jij de vrienden aandoet? Wat je mij aan doet?”

“Het spijt me, oprecht, het spijt me. Maar ik beloof dat dit ècht de laatste keer was...”, begon Vincent.

“Bullshit!”, onderbrak Goof hem heftig, “Bullshit. Dit houdt niet op! En erger is: je bent er niet eerlijk over, Vincent. Je hebt alleen maar gelogen, over alles. En ik begrijp je niet meer, Vincent. Van alles wat er met je gebeurt. Wat er met háár aan de hand is...” In een vaag gebaar wees Goof naar binnen, waar Maria zich ongezien had gemaakt.

“Wat wil je dat ik zeg?”, fluisterde Vincent.

“De waarheid!”, riep Goof nog feller, “En die wil ik nu. Want dat is de conclusie die ik heb getrokken: als je me nú niet vertelt wat er aan de hand is, dan is het over en uit. Dan scheiden onze wegen!”

Vincent keek Goof verbijsterd aan en begreep dat zijn vriend het meende. Zijn gedachten maalden rond: ze hadden zoveel gedaan samen de afgelopen jaren, gelachen, gehuild; samen een succesvol bedrijf opgebouwd.

“Ook...?”, bracht hij uit, maar hij kwam niet verder.

Goof keek hem strak aan; “Ook GetIt, ja, Vincent. Je weet dat er een meerderheid van de

board voor nodig is je weg te stemmen. Maar ik heb iedereen al achter me staan. Op jou en ...” Goof maakte al weer zo’n vaag gebaar, “...Maria, na dan.”

Het besef dat achter zijn rug al over hem was besloten, raakte Vincent als een vuistslag. “Goof...”, bracht hij moeizaam uit en hij wilde nog iets zeggen dat alles misschien nog kon veranderen. Maar hij wist dat zijn vriend zijn besluit had genomen.

Goof schoof nog verder vooruit op zijn stoel, “Vertel het me, Vincent. Wees eindelijk open tegen me!”

Vincent opende herhaaldelijk zijn mond, maar kon nog steeds niets uit brengen. Misschien was de neiging om alles te vertellen nu nog wel sterker als eerder bij Erica. En alwéér was hij er heel dicht bij om de dam te laten barsten, om alles er dan maar uit te gooien. Maar nog steeds was er iets wat hem weerhield. De angst dat ze hem, als hij zou vertellen van zijn Gave, een monster zouden vinden. De angst dat hij voor eeuwig verdoemd zou zijn...

Goof keek hem strak aan, zuchtte toen het stil bleef en stond toen op. “Godverdomme, Vincent, dat het zo moet eindigen....” Hij liep naar de schuifpui, opende die en stapte over de drempel. Hij draaide zich nog één keer om:

“Komende week kun jij je persoonlijke dingen afhalen bij de receptie, als je dat nog wilt. Maar de bewaking zal je niet meer in het kantoor laten.”

Vincent haastte zich om op te staan en om Goof tegen te houden.

Maar Goof hief zijn hand op; “Ik laat me zelf wel uit.”

De derde en laatste keer dat Vincent het teken kreeg dat toch echt niets ooit meer zou terugkeren naar het oude, was toen de Satan’s Siblings wraak op hem kwamen nemen. Natuurlijk, het was ook wel te verwachten geweest: hij was immers degene die hun leider had vermoord: Step Bickers, die ze nog steeds verafgoedden. Zo goed ‘getraind’ waren ze immers wel. En daar was na zijn dood niets aan veranderd.

Het gebeurde ruim een week nadat Goof zijn vriendschap had opgezegd en had aangekondigd hem te ontslaan bij GetIt. En hij had woord gehouden: bij het eerstvolgende overleg van de ‘board’ was bijna unaniem besloten tot zijn ontslag op staande voet. De enige tegenstem was van Maria, natuurlijk. En toen het eindoordeel was geveld, was ze opgestaan en had ze aangekondigd dat zij zèlf op staande voet ontslag nam. Precies zoals Vincent haar had geïnstrueerd, natuurlijk.

De rest van de week waren ze bezig geweest met de afwikkeling van de juridische consequenties. Bijna elke dag had er wel een advocaat aan de lijn gehangen of zelfs voor hun deur gestaan. Vincent had het ontslag niet aangevochten, maar hij had wel al zijn aandelen verkocht. Ook had hij Maria opgedragen hetzelfde te doen. Hij bezat nu een kapitaal van meer dan tien miljoen euro groot en zelfs bijna het dubbele als hij dat van Maria meetelde. Dat hij voor het geld nooit meer hoefde te werken, vond hij echter volstrekt onbelangrijk. Hij kon alleen maar denken aan hoe hem zijn levenswerk was ontnomen, zijn fundament onder hem was weggeslagen.

En dan waren er ook nog de genoemde Satan’s Siblings geweest. De politie was een onderzoek gestart naar deze bende, niet alleen gezien die hele ontvoeringszaak, maar ook omdat ze in het verlaten restaurant in het buitengebied van St. Anthonis, waar Vincent was vastgehouden, ook wapens en drugs hadden aangetroffen. De restanten van de bende, zeker een mannetje of tien à vijftien groot, was echter onder de radar gegaan en de politie had maar een handvol leden kunnen oppakken. Omdat er dus waarschijnlijk zeker nog een tiental leden

vrij op straat rond liepen, had Vincent bewaking gekregen bij zijn appartement in IJburg. Twee agenten die beneden in de algemene hal geposteed waren, moeten iedereen in de gaten houden.

Het was om die reden dan ook vreemd, dat er rond de klok van tien opeens werd aangebeld. Niet de intercom van beneden, maar de bel bij zijn eigen voordeur. Vincent kwam overeind van de bank, waar hij had liggen kijken naar een komedieserie, om zijn zinnen even te verzetten, en voelde hoe zijn hart opeens sneller was begonnen te kloppen. Zijn hoofd tolde. Hoe kon het zijn dat er iemand bij zijn voordeur aanbelde? Alle bezoekers werden tegen gehouden door die politieagenten en die lieten niemand door zonder hem eerst op te bellen en te verifiëren of hij dit bezoek wel verwachtte.

Maar wie was het dan? Een buurman of buurvrouw in dit gebouw? Maar wat wilden die van hem? Vincent was zo weinig thuis geweest de laatste jaren, dat hij niet bepaald had geïnvesteerd in het leren kennen van zijn burens; hij wist nauwelijks wie het waren. En omgekeerd gold dat natuurlijk ook, ware het niet dat de meesten van hen zich natuurlijk moesten realiseren dat hij die miljonair moest zijn die ontvoerd was, maar die miraculeus had weten te ontsnappen. Misschien was één van die burens wel zo'n nieuwsgierig aagje, zo'n sensatiezoeker, die elke smoes aangreep iets meer te zien van hem?

Hij werd gestoord in zijn gedachten doordat er alwéér werd aangebeld. Vincent voelde zich boos worden en nam zich voor om degene die voor zijn voordeur stond eens even flink de les te lezen, en beende naar de hal. Maar een nieuw besef deed hem inhouden op zijn schreden. Wat nou als het níet een paar irritante maar onschuldige burens waren? Hij probeerde zich te concentreren en te visualiseren wie er achter de deur stond; zoals hij eerder in die koelcel had gedaan. Maar waarschijnlijk was hij daar nu te onrustig en ongeduldig voor, want hij kreeg geen enkel beeld voor ogen.

“Maria”, riep Vincent, “Wil jij de deur open doen?”

Niet veel later kwam Maria haastig vanuit de slaapkamer lopen. Ze had die sexy negligé van haar weer aan en had misschien zelfs al in bed gelegen. Maar ze klaagde geen moment en zei: “Natuurlijk, *my love!*”

Vincent trok zich terug tot bij de doorgang richting de woonkamer terug en keek toe hoe Maria de grendels van de voordeur klapte en die naar binnen toe open deed. Maar de deur werd meteen met een klap helemaal open gegooid en opeens stond de hal vol met drie, nee, vier mannen. Eentje nam Maria meteen in de houdgreep en toen ze begon te gillen drukte hij een hand voor haar mond. De andere deden enkele stappen richting Vincent.

“Godverdomme”, vloekte Vincent binnensmonds. Het overbekende logo op de leren, mouwloze jasjes van de mannen was hem niet ontgaan. Hoe kon hij zo dom zijn geweest deze mannen binnen te laten? Hij had meteen moeten bellen en moeten vragen om hulp! Misschien niet bij de twee agenten in de hal beneden, want hij vreesde nu voor hun welzijn, maar dan toch wel bij het dichtstbijzijnde politiebureau.

Of misschien had hij Sjak en Sjon in de buurt moeten houden, bedacht hij zich. Vincent had de twee mannen, lege hulzen zonder eigen persoonlijkheid, volledig naar zijn eigen voorkeur geconditioneerd en hen voorlopig even opdracht gegeven te bivakkeren op een chaletpark vlak buiten Amsterdam. Maar hij vroeg zich nu opeens af of hij ze niet beter veel dichterbij had moeten houden.

“Daar ben je dan, klootzak! Ik moet toegeven, het was niet makkelijk bij je te komen!”, gromde de voorste indringer, blijkbaar de leider. Het was een zwarte kerel met een kort mohawk-kapel, als in een kwaadaardige parodie op BA Baracus uit The A-Team.

Koortsachtig probeerde Vincent zijn vier indringers te 'observeren'. Het verbaasde hem niet dat ze allemaal op dezelfde wijze waren geconditioneerd door Step Bikkers, hoe dood laatstgenoemde ook was. En dus was het bepaald niet eenvoudig om bij hun binnen te komen. Vincent beseftte dat hij fysiek contact met één van hen moest krijgen, om het zoekproces te versnellen. En zonder nog na te denken, viel hij daarom de leider van het clubje aan en probeerde hij hem een kaakslag te verkopen.

Het was een pathetische poging, dat begreep Vincent meteen. BA weerde eenvoudig zijn aanval af en plaatste zelf een succesvolle uppercut. Vincent zag sterretjes door de kaakslag, tolde om zijn as en werd door BA in een houdgreep genomen. Meteen beseftte Vincent dat dit zijn kans was en hij observéerde zo goed hij kon.

Bijna afwezig registreerde hij hoe één van de andere indringers een mes trok. Het was een magere man die door zijn bakkebaarden wel iets weg had van Lenny, die zanger van dat jaren '70 hardrockbandje Motörhead. Hij zei zoiets als: "Zo, nu krijg je je verdiende loon!" Een andere voegde iets toe over gerechtigheid, omdat hun dierbare baas, Step, immers op dezelfde manier was gedood.

Vincent had net een soort patroon in de gaatjes van BA's verdediging gevonden, toen hij tot zijn verbazing zag dat Maria zich losrukte van de biker die haar vasthield en gillend Lenny aanviel, de man met het mes. "Laat mijn lief met rust!", gilte ze uitzinnig. Met beide handen pakte ze de hand vast waarin de man het mes vasthield en probeerde die weg te trekken. Maar Lenny gaf geen krimp. In plaats daarvan grijnsde hij en trok hij Maria, nog steeds in dat negligé van haar, naar zich toe en plantte zijn vrije hand lomp op haar kont. Maria gilte, maar die gil werd gesmoord omdat Lenny haar vervolgens ruw zoende. Het duurde maar een seconde, want toen duwde Lenny haar al achteloos van zich af. Ze smakte hard op de grond.

Vincent registreerde het allemaal nog steeds afwezig, omdat hij verwoed probeerde te ontdekken wat het patroon was van de openingen in het 'fort' van de grote zwarte man. Maar tot zijn ergernis had hij het nog steeds niet scherp.

"Maak het af! Snel nu!", gromde BA, die hem onveranderlijk in een stalen houdgreep hield, dichtbij Vincent's oren richting Lenny. Die grijnsde, verplaatste het mes van de ene naar de andere hand en leek op het punt te staan toe te slaan.

"Ik ga het niet redden. Dit is het einde!", dacht Vincent, volledig in paniek. Met de moed der wanhoop deed hij op goed geluk een poging binnen te komen bij BA, op een plek waar hij eerder een opening meende te hebben ontwaard. Maar hij faalde jammerlijk.

En toen haalde Lenny al uit, vast van plan het mes diep in Vincent's maagstreek te planten.

'Dit was het dan', dacht Vincent bijna met een soort berusting. Maar vanuit het niets was daar opeens Maria weer, die blijkbaar weer opgekrabbeld was van de vloer. Ze gilte keihard "Nee!" en ze gooide zich letterlijk tussen hem en zijn aanvaller.

Lenny kon blijkbaar de al ingezette beweging niet meer stoppen en plantte met een verbijsterde blik zijn mes diep in Maria's lichaam. Hij ving haar op en wist even niet wat hij moest doen. "Godverdomme", zei hij, "Dat kutwijf!"

Zo'n belangeloze zelfopoffering had hij zonder twijfel nog niet eerder gezien, beseftte Vincent. Hij zelf ook zeker niet. Maar hij dwong zichzelf om zijn aandacht op andere zaken te richten. Hij was ervan overtuigd dat hij nú gebruik moest maken van de extra respijt die hem gegeven was. Hij concentreerde zich maximaal en herkende nu pas het patroon in de cyclus, dat eigenlijk heel eenvoudig was. Eindelijk wist hij waar hij moest toeslaan. En een moment later was hij binnen in zijn overweldiger.

De naam van de zwarte man was uiteraard niet BA Baracus, maar Stefano. Hij was nog maar enkele jaren lid van Satan's Siblings. Hij had diverse roofovervallen op zijn kerfstok. Zijn oude moedertje woonde in een flat in Rotterdam-Zuid. De informatie stroomde opeens binnen en Vincent had het gevoel dat er tegenin moest waden om zo snel mogelijk daar te komen waar hij wilde: de intentie om hem te vermoorden. Hij ging als een razende aan de slag.

De man met de bakkebaarden, Lenny, had inmiddels het slappe levenloze lichaam van Maria ten tweeden male terzijde gegooid, als een stuk vuilnis. "Godverdomme, wat een gestoord mens!", vloekte hij alweer, "Al mijn kleren besmeurd!"

"Loop toch niet zo te kloten", riep één van de andere twee kerels, die bij de nog op een kier geopende voordeur stonden, "Ik hoor stemmen..."

"Ja, we moeten zo snel mogelijk weg man!"

Lenny knikte, zwaaide met zijn met bloed besmeurde mes en stapte opnieuw toe op Vincent, die nog steeds werd vastgehouden. Maar opeens duwde Stefano, de grote zwarte man, Vincent aan de kant en greep op hetzelfde moment de arm waarin Lenny het mes had.

"Hé!", wist Lenny nog uit te brengen, voor Stefano hem met zijn vrije arm vol raakte met een vuistslag op zijn gezicht. Lenny ging meteen neer als een amateuristische bokser die knock-out gaat in de eerste ronde. Stefano liet zijn hand los en het mes kletterde op de vloer. In dezelfde beweging greep hij achter zijn broekband en haalde daar een pistool tevoorschijn.

"Steeff, wat doe je verdomme?", riep één van de twee bikers bij de voordeur nog. Maar toen klonken er al drie, vier schoten kort achter elkaar. De beide mannen werden vol geraakt en gingen neer.

Stefano deed enkele stappen op hen toe. Hij torende hoog boven hen uit toen hij opnieuw aanlegde. Weer volgden er twee schoten, één keer in elk hoofd. Volkomen onbewogen draaide Stefano zich om en liep richting Lenny, die zichzelf doodsbang half had opgetrokken tegen de muur achter hem. Hij bloedde als een rund uit zijn gebroken neus en zijn wijd opengesperde ogen leken wel elk moment uit hun kassen te kunnen schieten.

Vincent kon alleen maar ademloos toekijken hoe Stefano ook Lenny vol in zijn gezicht schoot. Daarna draaide de grote zwarte man zich naar Vincent om, alsof hij wilde vragen of hij zijn opdracht zo goed had uitgevoerd. Als een hondje die een tak heeft geapporteerd.

Vincent keek verbijsterd om zich heen naar het bloedbad dat was aangericht. Vier lijken lagen op de vloer in zijn kleine hal, waaronder Maria Gutierrez. Een steek van spijt schoot door hem heen. Hij besepte maar al te goed dat als zij zich niet zo voor hem had opgeofferd, hij nu zèlf dood zou zijn. Hij merkte dat hij trilde over heel zijn lijf en zwaar hijgde.

"Wat nu?", vroeg Stefano.

Vincent keek hem aan en walgde opeens van deze kerel en het geweld dat de man had aangericht. Hij grauwde met schorre stem: "Hoeveel kogels heb je nog in je magazijn?"

Stefano inspecteerde zijn pistool met geroutineerde bewegingen, "Nog één."

"Gebruik de laatste op jezelf", gebod Vincent.

Stefano knipperde niet eens met zijn ogen. Vincent had blijkbaar in de korte tijd die hem was gegeven, de zwarte man al behoorlijk goed geconditioneerd. Stefano zette de loop van het pistool op zijn slaap en drukte af. Het bloed sproeide op uit de plek waar de kogel het hoofd weer verliet. Stefano was al dood voor zijn zware lijf de vloer raakte.

Vincent stapte snel naderbij en knielde bij het lijk van Stefano en raakte zijn onderarm aan. Hij wilde het opnieuw voelen, het 'Voeden' zoals hij dat bij Step Bikkers had gemerkt. Step Bikkers had hem een enorme dosis gegeven van... ja, wat eigenlijk? Levensenergie of zo?

Hij wist het nog steeds niet. Het was een raadsel dat hij nog steeds niet doorgrond had. Maar bij deze grote zwarte kerel merkte Vincent nauwelijks iets. Vincent liet hem teleurgesteld los en probeerde rustig in een uit te ademen. Maar donkere vlekken dansten voor zijn ogen en hij zakte tegen de muur op de vloer van de hal.

Beseffend dat er nooit meer iets terug zou keren naar het oude.

Het duurde Vincent minuten, misschien nog veel langer, om weer enigszins tot zichzelf te komen. Ten slotte stond hij op, liep de woonkamer binnen en pakte zijn mobieltje. Tijd om de cavalerie te bellen. Vincent had nu al heel weinig zin in het vooruitzicht weer een hele reeks ondervragingen bij de politie te moeten ondergaan. Laat staan de storm in de media of de schok die hij weer teweeg zou brengen bij familie en vrienden. En ook nog zelf in het reine te moeten komen met Maria's gruwelijke lot. Maar er zat niets anders op.

Hij bedacht zich ook dat er opeens heel weinig over was dat hem nog aan Nederland bond. Hij had niet langer werk, zijn vriendin was dood, hij was vervreemd van zijn familie en vreemden. Alle schepen waren achter hem verbrand. Alsof het allemaal zo moest zijn, alsof de kosmos hem dwong om nu éindelijk voor het eerst zijn Gave volledig te accepteren en deze niet langer te ontlopen... Het leek wel alsof er een andere macht, groter dan hij zelf, had bepaald dat nu de Gave zijn leven zou bepalen!

Wordt vervolgd